

του. Ήταν η αφορμή που ζητούσα για να σηκώσω το όπλο μου. Για να μην πέσω στα μάτια του αξιωματικού και των συναδέλφων μου, άδειασα μια ολόκληρη γεμιστήρα πάνω του. Τώρα όμως βασανίζομαι γι' αυτό το έγκλημα. Τα μάτια και το χαμόγελό του δεν φεύγουν ποτέ από τη σκέψη μου”.

Ως σήμερα παραμένει άγνωστος ο νεοφανής μάρτυρας του 1974 που ατάραχος είπε: “Οι, όι”.

Όνειρο

Πατέρα τα παπούτσια σου, εφόρησα μια μέρα,
 τζιαι μέσα που τες μνήμες σου, εβρέθηκα Κυθρέα,
 σαν μ' έναν τρόπο μαγικό, σαν μηχανή του χρόνου,
 ήμουν μιτοής μες το χωρκό, τζι έπαιζα μανιχός μου,
 ήτουν τα δέντρα κάμποσα, τζιαι το νερό να τρέσει,
 «Θεέ μου πόσον όμορφα», το στόμα μου να λέει,
 πιο κάτω επροχώρησα, τζιαμέ στους καφενέες,
 κόσμον πολλήν αντάμωσα, μα τίποτε γενέτζιες,
 έννα 'ταν μάλλον Κυριακή, τζι επήαν εκκλησιά,
 μπορεί να ήταν τζιαι γιορτή, να είσιεν αγρυπνία,
 έκαμα γύρο το χωρκό, στο πόδι είχα κάλλο,
 έκατσα να ξεκουραστώ, χωρκό πολλά μεγάλο,
 επήα Κεφαλόβρυσσο, είδα τζιαι τα σχολεία,
 τις εκκλησιές, το γήπεδο, σε κάθε ενορία,
 emίλησα με χωρκανούς, εμπήκα τζιαι σε σπίδκια,
 πουν τους χρόνους τους καλούς, αγάπη μες τα στήδια,
 κάμποση ώρα πέρασε, έπαιαν με η κοιμάρα,
 το σώμα μου κουράστηκε, εννάχα τζιαι ζαλάδα,
 έγυρα πίσω τζιαι κουμπώ, πουκάτω 'πο 'ναν δέντρο,
 ήτουν καλά είσσιε οσοιό, τον ύπνο μου τον παίρνω,
 ξυπνώ μετά μα τι να δω, εγέμωσα ιδρώτα,
 έπαδα όπως τον πελλόν, άναψα τζιαι τα φώτα,
 έκαμα ώρα αρκετή, για να το καταλάβω,
 ήμουν σε όνειρο ποτζειί, τα κλάματα τα βάλλω,
 κάμε Θεέ μου να σβηστεί, του αίσχους η σημαία,
 τζιαι τζειν' το τέλλι να κοπεί, να «πάρουμε» αέρα,
 αέρα πλήρους λεφτεριάς, τζιαι όι των ψεμάτων,
 της χρονιάς της προσφυγιάς, τζιαι των οδοφραγμάτων.

Γιάννης Χρυσσοστόμου

(υιός Στέλιου Χρυσσοστόμου - Ούρρη, Χαρδακιώτισσα - Κυθρέα)